

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

CONTACTS

DARUL LUI BECKY

Lumina
optimismului

Lumea noastră

Să ne îngrijim
de ea și să o
conservăm

Cred că am înțeles

Unul din secretele
comunicării

NOTA EDITORULUI DE CE NU?

Pe când aveam șase ani mi-am pus dorința de Anul Nou să mă mut la munte. Vizitasem de Crăciun cu familia niște rude care trăiau la munte și fusese prima oară când trăisem magia zăpezii abundente.

Începând de la acel Crăciun și până prin ianuarie m-am rugat cu ardoare ca familia mea să se mute. La început eram încrezător că lucrul acesta se va întâmpla curând, dar odată ce a trecut și februarie și martie, mi-am dat seama că mutarea nu se va întâmpla prea curând. Până la urmă am trecut peste aceste idei copilărești dar am rămas în minte cu o întrebare: *De ce nu mi-a răspuns Dumnezeu la rugăciune?*

Acum îmi dau seama că Dumnezeu răspunde întotdeauna rugăciunilor noastre dar nu o face întotdeauna imediat sau exact cum dorim sau cum ne așteptăm de la El să o facă. Uneori El răspunde cu „da”, alteori cu „nu” și alteori cu „așteaptă”.

Copiii văd ceva în magazin sau ceva ce au colegii lor de clasă și sunt convinși că lucrul

acela îi face fericiți și se roagă ca Dumnezeu să li-l dea. Unii dintre noi încă avem această mentalitate și ne purtăm de parcă Dumnezeu ar fi Moș Crăciun, bifând lista noastră de dorințe.

Dumnezeu nu răspunde unor rugăciuni așa cum ne dorim noi, sau cum ne așteptăm ca El să răspundă, fiindcă știe că lucrul pentru care ne rugăm nu este chiar bun pentru noi sau pentru alții. Alteori poate că Dumnezeu ne-a răspuns dar nu ne-a plăcut felul cum a făcut-o. Dacă deja știm ce vrem și îi cerem lui Dumnezeu să ni-l dea însă planul nostru nu corespunde cu ceea ce știe El că este cel mai bine, atunci El face ceea ce este mai înțelept și mai iubitor să nu ne dea ce cerem.

Cum rămâne cu mine? În anii următori acelei rugăciuni de copil care părea că nu și-a primit răspuns m-am bucurat totuși de multe ierni cu zăpadă în alte țări și în alte împrejurări. În situația mea se pare că Dumnezeu mi-a răspuns cu „Da, la vremea potrivită”.

KEITH PHILLIPS

Lumea noastră

Biblia ne spune că atunci când Dumnezeu a terminat de creat cerurile și pământul „Dumnezeu s-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune”. (Geneza 1:31) Apoi Dumnezeu a dat omului sarcina de a avea grijă de creația Lui și de a-i administra resursele, nu ca stăpân, ci ca administrator. „Domnul a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească”. (Geneza 2:15)

Dar când se uită Dumnezeu în ziua de azi la creația Lui sunt mai mult ca sigur că este mai puțin mulțumit decât a fost la început. Lumea este în mare parte încă frumoasă și funcționează în felul plănuțit de El, însă unele părți s-au deteriorat foarte mult. Au acționat atât forțe naturale dar și omul. Multe dintre ecosistemele pământului se strică, animale și plante sunt pe cale de dispariție, iar resursele pământului se împușinează – și este în mare parte din cauza oamenilor care nu trăiesc după însărcinarea dată inițial de a „lucra și păzi” pământul care le-a fost dat în grijă.

Împărțim cu toții această responsabilitate și culegem consecințele. Poluarea aerului și a apelor a redus calitatea vieții la miliarde de oameni; încălzirea globală este o amenințare serioasă și

iminentă pentru cei ce locuiesc pe coastă sau în zonele joase; defrișările creează noi deșerturi; utilizarea necorespunzătoare a pământului și a resurselor de apă creează lipsuri serioase de hrană, din care cauză milioane de oameni se mută; în unele regiuni se creează conflicte; porțiuni din oceanele, lacurile și râurile noastre devin zone moarte, fără viață – probleme care se pare că se vor înrăutăți pe măsură ce populația planetei continuă să crească.

Este adevărat că nu tot impactul omului asupra mediului este nociv și că există neînțelegeri în ceea ce privește modul cum pot fi soluționate problemele de mediu cu care ne confruntăm. Rămâne totuși problema: căminul nostru colectiv este în pericol și fiecare dintre noi împărțim responsabilitatea de a-l salva. Dacă lucrăm împreună și cu ajutorul lui Dumnezeu, putem și trebuie să facem ceva mai bine. Cu mult mai bine.

KEITH PHILLIPS A FOST EDITORUL ȘEF AL REVISTEI ACTIVATED TIMP DE 14 ANI, DIN 1999 PÂNĂ ÎN 2013. ACUM EL ȘI SOȚIA LUI, CARYN, LUCREAZĂ CU PERSOANE FĂRĂ ADĂPOST ÎN SUA.

MARIA FONTAINE

PRIORITĂȚI ÎN CĂSNICIE

Am citit recent despre Tim Keller, un cunoscut scriitor, sfătuitor și pastor, care a fost diagnosticat cu cancer la pancreas în stadiul IV, în mai 2020. I-am admirat atitudinea când a aflat că nu mai are mult de trăit și că trebuie să-și stabilească prioritățile pentru timpul rămas.

Când a fost întrebat: „Care sunt lucrurile pe care doriți să vă concentrați, ținând cont de timp scurt v-a mai rămas de trăit? Ce este în vârful listei d-voastră?” el a spus:

Eu și soția mea, Kathy, suntem destul de bine cunoscuți fiindcă formăm o echipă.

Imediat ce am fost diagnosticat cu cancer ne-am dat seama că n-ar fi bine să ajungem la finalul vieții fără să ne îmbunătățim căsnicia acolo unde ar putea fi mai bine.

Au fost lucruri despre care nu a putut vorbi cu mine fiindcă n-aș fi reacționat bine și de aceea a renunțat. Dar acum reușim să vorbim de anumite lucruri și să le rezolvăm așa cum nu

reușisem deloc înainte. (Tish Harrison Warren, „How a Cancer Diagnosis Makes Jesus's Death and Resurrection Mean More”, *New York Times*, 10 aprilie 2022.)

Am fost foarte impresionată de lucrul acesta fiindcă dacă Tim Keller, trăind în umbra cancerului, putea să facă îmbunătățirea căsniciei unul dintre lucrurile cele mai importante pentru el, cu atât mai mult am putea și noi să facem asta pentru relațiile noastre.

Un alt lucru care m-a impresionat pe aceeași subiect a fost povestea bărbatului care urma să treacă printr-un divorț. El și soția încercaseră toate și nimic nu a mers dar el își iubea soția și dorea să rămână cu ea.

Atunci i-a venit ideea s-o întrebe în fiecare zi ce-ar putea face pentru ea și să se străduiască să o facă. Prima dată când a întrebat-o ea a crezut că glumește. „Dragă, ce pot face pentru tine azi?” iar ea s-a hotărât să-l pună la încercare și să-i dea o treabă mare și dificilă de curățe-

nie în garaj, sau în grădină. A făcut să fie foarte dificil fiindcă se gândea că el nu va face ceea ce i-a cerut.

Însă pe măsură ce el o întreba zilnic ce putea face pentru ea și chiar se străduia cu toată inima să o facă, ea a început să creadă că el era hotărât să facă tot ce putea s-o convingă de dragostea lui. În felul acesta căsnicia lor a fost salvată.

Când Dumnezeu este în centrul căsniciei noastre și El este cel mai important în relația noastră, atunci dragostea Lui ne aduce unitatea. Când iubirea Lui este ceea ce ne motivează putem ști că-i facem Lui pe plac, chiar dacă uneori răspunsul din partea partenerului nostru s-ar putea să nu fie ceea ce am sperat.

Să dăruiești iubire nu este un contract conceput să-ți aducă în schimb ceea ce vrei tu. Este un dar dăruit liber fără așteptări de reciprocitate. Uneori facem ceva pentru partenerul nostru /partenera noastră, așteptându-ne la reciprocitate. Facem ceva drăguț și am vrea să facă și ei ceva drăguț pentru noi. De multe ori lucrul acesta se întâmplă, fiindcă dragostea aduce dragoste, însă s-ar putea să nu vedem acea reciprocitate în felul sau la momentul la care sperăm noi.

Dacă suntem motivați de ceea ce ne așteptăm să primim în schimb atunci ceea ce dăruim nu este dăruit pe deplin din iubire. Hai-deți să ne modelăm după iubirea lui Iisus; El ne-a dăruit totul *conștient* că noi nu-L vom putea răsplăti niciodată.

MARIA FONTAINE ȘI SOȚUL EI, PETER
AMSTERDAM, SUNT DIRECTORII ORGANIZAȚIEI
THE FAMILY INTERNATIONAL, O COMUNITATE
CREȘTINĂ DE CREDINȚĂ. ADAPTAT DUPĂ
ARTICOLUL ORIGINAL.

VERSETE BIBLICE DESPRE RELAȚII

Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnice la mânie. – *Iacov 1:19*

Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia. – *Proverbe 15:1*

Orice amărăciune, orice iușeală, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. – *Efeseni 4:31*

Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui; mai bine cel bun la suflet decât cel îngâmfat. Nu te grăbi să te mănii în sufletul tău, căci mânia locuiește în sânul nebunilor. – *Eclesiastul 7:8-9*

Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate. – *1 Petru 4:8*

Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată. – *1 Corinteni 13:2-8*

În umbra crucii

ROSANE PEREIRA

Cu câțiva ani în urmă am avut o experiență înfricoșătoare. Eram la finalul unei săptămâni aglomerate și eram deja epuizată, când fiica mea m-a sunat din Chile să-mi spună că au supraviețuit unui cutremur adăpostindu-se în tocul ușii de la intrare. Apoi am primit vestea că unul dintre nepoții mei avea dureri în piept de la artrită reumatică iar doctorii se temeau pentru viața lui. Toate aceste gânduri m-au năpădit când m-am întins să mă odihnesc în acea după-masă de sâmbătă – iar când m-am trezit, m-a lăsat memoria!

Am avut noroc că cei trei copii ai mei, adulți, erau la mine în vizită și s-au îngrijit de mine. Eram conștientă și coerentă, așa că de la spital ni s-a spus să așteptăm o zi să vedem ce se mai întâmplă. Eram speriată că nu-mi voi mai recupera memoria, dar îmi aminteam despre rugăciune, așa că m-am rugat de multe ori pentru vindecare. După cină, fiica mea a sugerat să mă odihnesc și să ascult casete audio creștine inspiraționale.

Una dintre casete se intitula „Hristos cel neschimbat”. Virginia Brandt Berg povestește despre crucea construită de navigatorul portughez Vasco da Gama în Macau în secolul 16. Era foarte mare, montată pe pereții unei cate-

drale de piatră. Catedrala a fost apoi distrusă de timp și de taifunuri, însă peretele cu crucea era încă acolo în 1825 când, spun unii, viitorul guvernator englez la Hong Kong, Sir John Bowring, a trecut pe acolo. Crucea măreață care a rezistat de-a lungul anilor l-a inspirat să scrie o poezie intitulată „Mă mândresc cu crucea lui Hristos” care mai târziu a ajuns imn. Caseta audio se încheia cu un alt imn numit „Stai în Mine” (1847).

Puteam să-mi imaginez crucea imensă strălucind la malul mării. Povestea adevărată și imnurile mi-au readus liniștea. M-am simțit împăcată și bucuroasă și, la scurt timp, am adormit. Când m-am trezit a doua zi îmi revenise memoria la normal!

Situațiile pentru care mă îngrijorasem s-au rezolvat în final. Familia fiicei mele a fost bine, cât și nepotul meu. Am învățat să nu exagerez fizic și să nu las îngrijorarea să pună stăpânire pe mine. Și mai mult, am învățat să mă agăț de crucea care strălucește tot timpul cu pace și cu bucurie, mai ales în momentele dificile!

ROSANE PEREIRA ESTE PROFESOARĂ DE ENGLEZĂ ȘI SCRITOARE ÎN RIO DE JANEIRO, BRAZILIA.

AMY JOY MIZRANY

FRĂȚIA PIETONILOR

Încercam să strâng fonduri pentru caritate la semafor și am observat ceva interesant. De fiecare dată când trecea cineva, îmi zâmbea și mă saluta din cap, iar eu făceam la fel. Ca și cum toți pietonii aveau o legătură de camaraderie între ei. Ca o clipă de fraternitate între oamenii care încercau să-și facă drum cu grijă printre mașini.

M-am gândit atunci la trupul lui Hristos și la interacțiunea noastră unul cu celălalt. Efesenii 2:19 spune: „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu”. Această camaraderie și legătură este vizibilă, iar noi ar trebui să putem să ne conectăm și să relaționăm imediat cu alți creștini la un nivel profund. Când vezi un alt creștin care se străduiește să umble cu El, ar trebui să fie o încurajare și o confirmare pentru tine.

Unitatea în Hristos este foarte importantă. Noi, oamenii, gravităm în jurul „turmei” noastre, grupul cu care ne identificăm și cu care ne asemuim. Ca și creștini, putem să ajungem distrași și prinși în diferențele de denominațiuni, doctrine, culturi sau felul cum am fost crescuți. Acestea ne împiedică să nu fie „plăcut și dulce” să fim în unitatea încurajată de Biblie. (Vezi

Psalmul 133:1.)

Când a fost pe pământ, Iisus s-a rugat pentru unitate între credincioși: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. (Ioan 17:21) Asta nu înseamnă că nu putem avea niciodată dezacorduri și diferențe de opinie, însă ne privim ca pe o echipă, aceeași familie, și cu aceeași Mare Însărcinare – să împărtășim vestea bună a lui Iisus Hristos cu toți cu care putem.

Lumea nu este casa noastră, dar avem o familie de milioane de frați și surori care trec prin necazuri și dificultăți și se chinuie ca și noi. Dacă oamenii pot simți o legătură între ei de la simplul fapt că sunt pietoni pe o stradă aglomerată, indiferent ce fac sau unde merg, și se privesc între ei că trăiesc aceleași lucruri, atunci și noi ar trebui să simțim o legătură cu alți credincioși care au credințe și scopuri similare nouă.

AMY JOY MIZRANY S-A NĂSCUT ȘI TRĂIEȘTE ÎN AFRICA DE SUD, UNDE ESTE MISIONARĂ CU HELPING HAND. ÎN TIMPUL LIBER, EA CÂNTĂ LA VIOARĂ.

CREDEAM ÎNȚELES

JESSIE RICHARDS

M-am urcat în avion să merg acasă după ce am fost în vizită în Toronto, Canada. Un domn a venit și s-a așezat pe locul de lângă mine, vorbind la iPhone. Am recunoscut accentul lui din Africa de Sud fiindcă fuseseam cu un an în urmă acolo la o conferință.

Nu după mult timp am început să conversez cu el, îl chema Andrew, și am vorbit tot restul drumului. Avea o mulțime de povești de spus, iar eu nu am făcut, în mare parte, decât să ascult. Am aflat că avea experiență în aventuri în aer liber pentru întărirea relațiilor de echipă. De câțiva ani ducea grupuri de oameni care erau colegi la locul de muncă, în mare parte șefi, în excursii aventuroase prin sălbăticia

Africii de Sud – o experiență care, literal, îi stresa la limită.

Andrew zâmbi povestindu-mi despre provocările pe care le punea în marea sălbăticie în calea acestor oameni obișnuiți doar cu munca de birou. Confruntându-se cu situații care îi provocau atât fizic cât și emoțional, ei începeau să fie alt fel de oameni – oameni care începeau să vadă lucrurile altfel și să înțeleagă anumite lucruri despre ei și despre colegii lor pe care nu le văzuseră și nu le înțeleseseră înainte. Apoi, când se întorceau acasă, mulți își reluau munca cu multe probleme semnificative rezolvate.

Mi s-a părut o idee fascinantă – să înveți lucruri noi despre tine și despre colegii tăi

testându-ți limitele. M-am gândit că este foarte solicitant să fii în această situație – nu numai de dragul aventurii, de a fi în locuri interesante și captivante, dar și pentru ocazia de a-i vedea pe alții trăind revelații și transformări.

Nu mi se întâmplă în fiecare zi să vorbesc cu cineva asemenea lui Andrew și m-am gândit că aș putea primi sfaturi excelente de la el, bazate pe anii lui de experiență în munca cu oamenii din acest unghi interesant.

„În toți acești ani în care ai lucrat să consolidezi echipe de oameni, care crezi că a fost problema cea mai des întâlnită la ei, care a trebuit rezolvată?” am întrebat eu.

„Comunicarea. Aproape tot timpul problema a fost comunicarea.”

„Fiindcă oamenii care muncesc împreună nu își vorbesc suficient?”

„*Vorbesc* destul! Atât de mult că aproape nimeni nu stă să *asculte*.”

A fost un moment de revelație și pentru mine. Îmi suna familiar, fiindcă știu că nici eu nu sunt așa de bună la capitolul ascultare pe cât ar trebui. Am spus anterior că în această conversație a noastră eu mai mult am ascultat, asta fiindcă doream foarte mult să aud poveștile lui Andrew. În alte situații însă, nu cred că ascult așa de mult.

Andrew a continuat să-mi explice că, comunicarea nu este chiar comunicare decât dacă oamenii se *înțeleg* unul pe celălalt. De cele mai multe ori oamenii cred că comunică fiindcă spun ce simt că trebuie spus, sau au scris ceea ce au simțit că trebuia scris, însă, în realitate, nu știu dacă cealaltă persoană a înțeles. De multe ori celălalt își face o părere complet diferită despre ce voia să spună celălalt.

Ca să afli dacă ai comunicat eficient sau dacă ai înțeles ce îți comunica celălalt, pune întrebări și – ai ghicit – ascultă!

Nu demult am ascultat o prezentare de Pe-

ter Kreeft, intitulată „Un lucru este necesar”, care mi-a confirmat ideea că trebuie să ascult. El a afirmat înțelept: „Nu mulți pot fi oratori grozavi. Însă *toți* putem fi ascultători grozavi.” Cred că uneori încerc prea din greu să fiu un bun orator și uit că în majoritatea timpului oamenii nu doresc sau nu au nevoie de asta.

Kreeft continuă: „Când ne ascultăm unul pe altul este ceva rar, ceva special. Mereu se întâmplă ceva când ascultăm”. Îmi amintesc de câteva situații când am descoperit ceva uimitor prin simplul fapt că am ascultat. Din păcate, aceste momente sunt cam puține. Puteam să am mult mai multe.

Nu știu dacă este realist să-mi pun o rezoluție de anul nou să ascult mai mult, dar încerc să mă concentrez mai mult să găsesc oameni pe care să-i ascult. De ce aș vrea să mă limitez la doar ceea ce este în mintea mea când pot afla mult și din mințile altora – inclusiv, în special, din mintea lui Dumnezeu.

Mi-a mai venit un gând referitor la frumusețea ascultării: Există momente în viața noastră – iar acum este un astfel de moment pentru mine – când simțim că nu avem prea multe de oferit. Ne chinuim, poate chiar ne simțim puțin pierduți. Ne dorim să-i ajutăm pe alții, dar ce am putea spune ca să ajute? Ei bine, poate că există situații în care nu avem ce să spunem ca să ajutăm. Însă oricine dorește să fie ascultat și înțeles. Dacă pot asculta atunci am ceva important de oferit. Mai mult ca sigur că lucrul acesta va fi mai apreciat decât orice aș putea spune.

JESSIE RICHARDS A CONTRIBUIT LA PRODUCEREA REVISTEI ACTIVATED DIN 2001 PÂNĂ ÎN 2012 ȘI A SCRIS NUMEROASE ARTICOLE PENTRU REVISTĂ. EA A SCRIS ȘI PENTRU ALTE PUBLICAȚII ȘI WEBSITE-URI CREȘTINE.

SAREPTA

Repovestirea pasajului

1 Regi 17:8-16

JOYCE SUTTIN

„Ai ceva de mâncare, ceva de băutură, pentru mine?” a întrebat străinul modest. „Sunt slăbit de foame și obosit de călătoria mea. Te rog, te implor.”

Mi se rupea sufletul pentru el. Șimțeam și eu durerile foamei. Sarepta, locul unde trăiam eu, era ca și locul de unde venise omul acesta – în ghearele foamei. Eram și eu prea slăbită și prea ostenită. Aveam și eu nevoie de cineva să mă salveze înainte să pier.

Nu aveam mai nimic, iar el îmi cerea să-i dau puținul meu. Dacă eram numai eu i-aș fi dat ultima mea îmbucătură fără ezitare. Îi dădusem nenumărate motive lui Dumnezeu să-și întoarcă spatele către mine. Dar cum rămânea cu băiețelul meu, lumina vieții mele, pe care îl iubeam nespus?

„Vino. .... Bineînțeles, vino” i-am răspuns opintindu-mă. „Dar, vezi, nu am ce să-ți dau. Am făină și ulei doar cât pentru o turtiță pentru mine și fiul meu înainte să murim. Acum adunăm surcele să facem focul.”

Era un copil frumos, dar acum stătea jigărit

fiindcă mâncase foarte puțin în ultimele săptămâni. Un zâmbet i-a luminat fața. El mereu zâmbea. „Mamă, am găsit și eu niște surcele. Vântul le-a făcut să cadă peste noapte. Vor face un foc bun.”

Omul privi adânc în ochii copilului. „Cu siguranță Domnul m-a călăuzit aici”, spuse el.

M-am uitat la băiatul meu, cu părul castaniu și cărlinoții mișcați de adierea vântului. Se uita cu ochii la mine, cum se uita copiii la mamele lor, așteptând cu încredere.

„Să nu-ți fie teamă”, spuse omul. „Fă-mi mie mai întâi o turtă mică, apoi pentru tine și fiul tău. Așa spune Domnul: ‚Făina din oală nu se va consuma, nici uleiul din ulcior, până în ziua când Domnul va trimite ploaie pe pământ’.”

M-am dus la raft și am luat ulciorul de ulei. Era ușor în mâinile mele, aproape gol. De ce să fac asta pentru un străin? N-avea sens.

„Aprinde focul, fiule, să fac o turtă.”

Am luat sacul cu făină din ladă. Era aproape gol. Am frământat turta și ceva ciudat s-a în-

plut până la revărsare de bucurie.

Iar Dumnezeu s-a ținut de cuvânt. Ceea ce fusese înainte o mână de făină și câțiva stropi de ulei ne-a ținut în viață aproape trei ani, până a trecut foamea.

JOYCE SUTTIN ESTE PROFESOARĂ PENSIONARĂ ȘI SCRITOARE ȘI TRĂIEȘTE ÎN SAN ANTONIO, SUA. URMĂREȘTE BLOGUL EI [HTTPS://JOY4DAILYDEVOTIONALS.BLOGSPOT.COM/](https://joy4dailydevotionals.blogspot.com/).

tâmplat. Am simțit că-mi revine energia în mâini. Iar când am dus-o la cuptor am pășit mai ușor. Era ceva diferit cu turta asta.

M-am chinuit să ignor sentimentul de foame când camera s-a umplut de mirosul turtei proaspete și am evitat privirea atentă a fiului meu.

Omul a întins mâna după turta pe care i-am oferit-o. A ridicat-o înaintea lui Dumnezeu și a spus: „Doamne, binecuvântează această hrană pe care ai dat-o și binecuvântează mâinile care au pregătit-o”. S-a întors către mine și a zâmbit. „Acum fă câte una și pentru tine și fiul tău”.

„Dar am folosit tot ce mai era...” i-am spus cu ezitare. Ochii lui m-au îndemnat să fac ce mi-a spus.

„Fiule, dă-mi făina și uleiul”.

Copilul mă privii cu mirare când îmi întinse făina. Sacul era mai greu decât înainte. Apoi mi-a dat ulciorul cu ulei, iar uleiul a stropit peste buza ulciorului, stropindu-l pe mâini. Inimile noastre, asemenea ulciorului, s-au um-

Dumnezeu dorește să-ți dea tot ce ai nevoie, fizic și spiritual, prin Fiul Său, Iisus. (Vezi Filipeni 4:19.) Îl poți invita să vină în viața ta ca mântuitor personal rugându-te astfel:

Dragă Iisus, cred că Tu ești Fiul lui Dumnezeu și că ai murit pentru mine. Te rog să mă ierți de toate păcatele mele. Deschid acum ușa inimii mele și Te rog să intri și să-mi dai darul Tău al vieții veșnice. Amin.

CEL CREDINCIOS

SALLY GARCÍA

Unul din versetele mele preferate este cam la mijlocul Bibliei: „Mai bine este să cauți un adăpost în Domnul, decât să te încrezi în om”. (Psalmul 118:8) Întregul psalm este o expresie de recunoștință, admirație, bucurie și slavă pentru Dumnezeu, iar ideea principală a acestui psalm reiese din acest verset și este despre credințioșia lui Dumnezeu.

Când nu ne putem baza pe oameni – nici chiar pe familia și prietenii noștri cei mai buni – știm că ne putem baza întotdeauna pe Dumnezeu. El este infinit, omniprezent, omnipotent, atotcunoscător și spiritul pur al iubirii. Noi, pe de altă parte, suntem limitați, învățăm din mers – mai ales din greșelile noastre. Chiar

și cele mai bune intenții ale noastre ajung să aibă de multe ori finalul nedorit fiindcă nu știm cum să ducem la îndeplinire ceea ce ne-am propus. Și, ca să fiu sinceră, motivele noastre sunt de multe ori pătate de dorințele personale.

Din primele povești din Biblie citim despre un Dumnezeu prezent, un participant activ la drama umanității. Imaginează-ți cum era să umbli prin Grădina Edenului alături de El, (Vezi Geneza 3:8-10.) sau să luați masa împreună ca să discutați probleme de familie, ca în cazul lui Avraam! (Vezi Geneza 18.) El a condus poporul evreu prin deșert, (Vezi Exodul 13:21.) i-a vorbit lui Moise față în față, (Vezi Exodul 33:11.) și a trezit copilul Samuel în miezul nopții ca să-i dea un mesaj profetic. (Vezi 1 Samuel 3.) Există atât de multe povești asemănătoare în Vechiul Testament.

Apoi îl întâlnim pe Iisus în Evanghelii. El trăiește în mijlocul ucenicilor Său, merge cu ei la piață, pe țărmul mării, îi învață cu autoritate (Vezi Matei 7:29.) și îi iubește. (Vezi Ioan 13:1.) Chiar și când a fost pe cruce El a demonstrat divinitatea Lui și insuficiența noastră. (Vezi Matei 27:46-54.)

Când a fost întrebat: „Cine poate fi mântuit?” Iisus a răspuns: „La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință”. (Matei 19:26)

Este clar că până și în cele mai bune și mai strălucite momente ale noastre este mai bine să ne încredem în Dumnezeu decât în om.

Iar Dumnezeu a știut lucrul acesta de la început! Vestea bună este că El încă merge alături de noi și azi. De fapt, El speră să vină și să trăiască cu tine! Iisus a spus: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el”. (Ioan 14:23)

Încrede-te în El mai presus de toate opțiuni-tale și vei înțelege semnificația adevărului exprimat în Psalmi 118:8.

SALLY GARCÍA ESTE EDUCATOARE, MISIONARĂ ȘI MEMBRĂ ÎN ORGANIZAȚIA THE FAMILY INTERNATIONAL ÎN CHILE.

DARUL LUI BECKY

CURTIS PETER VAN GORDER

Becky era o colegă cu care stăteam în bancă în clasa a V-a, acum 50 de ani în urmă. Dimineața asta ceva mi-a amintit de ea, iar un lucru a dus la altul și m-au copleșit amintirile. Mi-am amintit zâmbetul ei și felul ei plăcut de a fi în ciuda durerilor fizice și psihologice pe care le-a resimțit. Vezi tu, știa că viața ei nu va fi ca cea a colegilor ei fiindcă avea paralizie poliomieltică.

Mi-am amintit cum se ridica sprijinită de protezele ei scârțâitoare și se chinuia la fiecare pas. Mă minunam cum putea face față. Eu aveam toate membrele funcționale și sănătate bună toată viața mea. Familia mea de clasă mijlocie era stabilă și nu duceam lipsă de nimic din ceea ce aveam nevoie – și totuși, uneori eram mai puțin recunoscător ca ea. Privind în urmă pot spune că eram cam răsfățat.

În ciuda chinurilor sale, Becky era mereu pozitivă și își păstra credința în Hristos. Spiritul ei vesel a fost pentru mine ca un dar care mi-a vorbit din plin.

Până la mijlocul secolului XX poliomieltita era o problemă foarte reală care putea afecta pe oricine. Președintele american Franklin Delano Roosevelt a fost paralizat de la brâu în jos din cauza poliomieltitei. La apogeu, prin 1940-1950, poliomieltita a paralizat sau a ucis peste jumătate de milion de oameni din întreaga lume.* În ultimii zeci de ani poliomieltita a fost aproape eradicată însă, din păcate, a fost din nou detectată recent în unele locuri unde dispăruse.

Deși mai este mult de muncă pentru eradicarea completă a acestei boli oribile, este încurajator de știut cât de mult progres s-a făcut. Îmi dă credință că putem trece și peste dificul-

tățile de acum precum pandemia de Covid-19, schimbările climaterice, lipsurile energetice și alte provocări care ar mai putea să apară. Și chiar dacă trebuie să îndurăm tragedii, ne putem aminti și ne putem inspira de la suflete curajoase precum Becky, care a îndurat și și-a păstrat credința prin toate.

CURTIS PETER VAN GORDER ESTE SCENARIST ȘI MIM ȘI A PETRECUT 47 DE ANI ÎN ACTIVITĂȚI MISIONARE ÎN 10 ȚĂRI. EL ȘI SOȚIA LUI, PAULINE, TRĂIESC ACUM ÎN GERMANIA.

EMPATIE ȘI COMPASIUNE

Am citit recent o postare care a prezentat un punct de vedere interesant despre obligativitatea de a sta în casă în timpul pandemiei de Covid-19. Autorul spunea că „deși treceam cu toții prin aceeași furtună n-am fost în aceeași *barcă*”.

Ideea era că pentru unii să stea acasă a fost o ocazie să aibă o pauză, sau să încerce un program nou de lucru, sau să petreacă timp cu cei dragi. Pentru alții a fost o pierdere financiară, să trăiască cam înghesuit (sau invers, să se simtă foarte singuri) iar în unele cazuri să fie în pericol fizic sau mental.

M-am gândit mult la lucrurile acestea când citeam postări și articole adresate celor care nu respectau condițiile carantinei, sau guvernului care încerca să le impună, sau chiar și postări care iau de la sine înțeles că toți gândim la fel sau dacă cineva ar avea alte păreri ar fi stupid, iadus în eroare sau chiar mai rău.

Unele dintre aceste lucruri sunt menționate și în Biblie, fiindcă natura umană este dintotdeauna egoistă iar Isus le-a reamintit constant ucenicilor Săi și altora din jurul Lui să aibă empatie și compasiune și să privească și din perspectiva celorlalți.

Am adunat câteva versete pe acest subiect care m-au ajutat pe mine să-mi reamintesc să am empatie și compasiune cu cei cu care intru în contact, chiar dacă au păreri diferite de ale mele.

Fiți, dar, milostivi cum și Tatăl vostru este

milostiv. Nu judecați și nu veți fi judecați; nu osândiți și nu veți fi osândiți; iertați și vi se va ierta. – *Luca 6:36-37*

Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrăcați cu dragoste numai pe frații voștri ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel? – *Matei 5:46-47*

Faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. – *Filipeni 2:2-4*

Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng. Aveți aceleași simțăminte unii față de alții. Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți. – *Romani 12:15-16*

Astfel, dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. – *Coloseni 3:12*

De aceea mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții, cum și faceți în adevăr. – *1 Tesaloniceni 5:11*

SIMON BISHOP DESĂȘOARĂ MUNCĂ
MISIONARĂ ȘI UMANITARĂ ÎN FILIPINE.

ACEA IUBIRE MARE

MARIE ALVERO

„Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate”. (1 Petru 4:8)

Știam că dragostea poate trece cu vederea greșelile, insuficiențele, ciudățeniile și lucrurile frustrante despre alții. Însă acest verset vorbește despre dragostea care acoperă păcatul. Dar nu se referă la chestii precum „Am uitat să trec asta pe planificator” sau prietenul care mestecă cam zgomotos. *Păcatul* – lucrul care rănește pe alții, care ne separă de Dumnezeu, care face să ne fie greu să iubim sau să iertăm pe alții, lucrurile pe care le-am putea îmbunătăți dar nu ne prea străduim.

Să vă spun cum mi-a vorbit mie în legătură cu soțul meu, cu copiii mei și cu cei dragi mie. Pot vedea ceva greșit în fiecare dintre acești oameni – defecte, greșeli și da, păcate. Și, bineînțeles, se potrivește și invers, și ei pot vedea aceleași lucruri la mine! Dar uneori nu am prea multă indulgență față de ei iar uneori aș putea chiar să fiu justificată în atitudinea mea. Nu vreau să *compromit*, să permit *răului* să intre în viețile noastre, dar, de fapt, cui i se poate cere un asemenea standard?

Este un concept greu de exprimat, fiindcă cred că se poate cădea foarte ușor dintr-o extremă în alta – fie „prea multă indulgență” care poate duce la compromis și acceptarea păcatu-

lui, sau „tot adevărul” care mă poate face prea dură și critică, dar Iisus nu era așa. În realitate ambele extreme ne afectează utilitatea noastră față de Dumnezeu și față de relațiile noastre cu alții.

Echilibrul este acolo unde adevărul poate fi spus așa cum este, însă se poate da și indulgență, așa cum ar trebui să fie. Cuvântul lui Dumnezeu ne este o călăuză în viață – și poate, cu adevărat, să schimbe viața cuiva – dar *eu* nu pot să fac pe nimeni să fie drept, nu este munca mea. Munca mea este să am dragoste, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune că acoperă o mulțime de păcate.

Mă gândesc la asta când adolescentul meu face fițe, sau când soțul meu nu reacționează așa cum mă așteptam la aluziile mele prietenești, sau când o aud pe prietena mea cum se enervează pe un alt șofer în timp ce vorbeam cu ea la telefon, iar eu încerc să le acopăr pe toate cu dragostea uriașă și uimitoare care L-a făcut și pe Hristos să moară pentru noi pe când noi eram încă păcătoși. (Vezi Romani 5:8.)

MARIE ALVERO A FOST MISIONARĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA TRĂIEȘTE FERICITĂ ȘI ACTIVĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

Începe proaspăt, începe azi

Viața constă în mare parte din deciziile mărunte pe care le iei zilnic. Deciziile din trecut și-au făcut efectul, dar fiecare nouă zi poate fi un început nou. Indiferent ce s-a întâmplat până acum, ai șansa să iei deciziile cele bune azi.

Nu pierde vremea retrăind greșelile din trecut și deciziile proaste. Nu face decât să-ți absoarbă din puterea de a face ce poți face azi. Nu poți schimba trecutul, dar poți lua decizii care să-ți clădească viitorul, începând chiar acum, și profită din plin de prezent.

Învață din greșelile din trecut dar azi lasă-le în trecut. Iartă-i pe cei care ți-au greșit și cere iertare de la cei față de care ai greșit tu. Probabil că nu îți va fi ușor, dar nu amâna; fă-o chiar azi. Privește către Mine și Cuvântul Meu pentru curaj și speranță, începând chiar de azi. Vi-sează vise noi azi. Pune-ți țeluri noi azi. Petrece-ți timpul cu lucruri care contează cu adevărat azi. Iubește-ți familia azi. Fii un prieten azi. Fă lucrurile mai bine, începând de azi.

Cu ajutorul Meu, viitorul tău poate implica noutăți în viața ta și să fii mai aproape de Mine – și totul începe azi.